

[Else-Merete Ross.]

hed og rokering inden for hele den samlede boligmasse. Bedre flyttemuligheder over hele landet ville have stor betydning også for arbejdskraftens geografiske mobilitet.

Vi er enige med hr. Grünbaum, som i debatten den 15. januar sagde, at en god bolig spiller en stor rolle for menneskets trivsel både fysisk og psykisk. Derfor betragter vi ligesom hr. Grünbaum boligen som et socialt gode og boligbehovet som et socialt behov, som samfundet har et stort ansvar for. Men vi er ikke enige med hr. Grünbaum, når han af den grund mente, at prisen for en bolig burde holdes lavt og endda under markedsprisen. Vi mener, at boligen er en vare som andre varer og må betales på samme måde, men at der skal være et rigeligt udbud af denne vare, da det medvirker til, at priserne holdes i ave. Der er mennesker, der er i stand til at betale den fulde pris for deres bolig, og jeg kan ikke se det rimelige i, at vi alle gennem skatter skal bidrage til, at de får en bolig til lav pris. Derimod mener vi, at det sociale hensyn bør spille en stor rolle over for de af vore medborgere, som på grund af lave indkomster eller på grund af store forsørgerbyrder ikke kan klare en normal husleje. Det forekommer mig, at det er den gruppe mennesker, vi skal koncentrere vor hjælp om, hvad enten de bor i den gamle eller den nye boligmasse; det gør vi bl. a. gennem boligsikringen.

Det økonomiske råds formandskab rejser det spørgsmål, i hvor høj grad det er ønskeligt at knytte tilskud specielt til boligforbruget fremfor f. eks. at give indkomstafhængige børnetilskud eller f. eks. indføre generelle indkomstudlignende tilskud og nedsætte skattesatserne på de lavere indkomstrin. Jeg kan give formandskabet ret i, at der er den ulempe ved indkomstbetingede tilskud, at nettobeskatningen øges stærkt, når indkomsten øges ved større arbejdsindsats, idet de hidtil modtagne beløb så reduceres væsentligt eller falder helt bort. Efter den gældende lov faldt en boligsikring, der kunne være relativt stor, helt væk, når man passerede 40.000 kr.'s indtægtsgrænsen. Nu foreslås det, at der i indkomstintervallet mellem 40.000 og 49.000 sker en jævn udglidning af boligsikringsordningen ved stigende indkomst. Boligsikringens formål var dels at give en vis kompensation for lejeforhøjelser-

ne i den eksisterende boligmasse i den 8-årige normaliseringsperiode, dels at lette befolkningens muligheder for at få en lejlighed i det dyre nybyggeri. Rundt regnet falder $\frac{1}{3}$ af boligsikringsbeløbene i den gamle boligmasse, $\frac{2}{3}$ i den nye boligmasse.

Indtil videre ville jeg være meget lidt villig til at erstatte boligsikringen med andre sociale foranstaltninger. Man kan måske sige, at der er lidt formynderi i, at det offentlige bestemmer, hvad et tilskud skal bruges til. Vi tror, at det både for den fysiske og psykiske sundhed er af betydning at have en hensigtsmæssig bolig, og vi mener gennem boligsikring at tilskynde folk til at flytte til bedre boliger. Det er langt fra sikkert, at øgede børnetilskud ville blive anvendt til bedre boligforhold.

I lovforslaget foreslås en forbedret boligsikring for de lavere indkomstgrupper af enlige og husstande uden børn, så de får bedre mulighed for at få en lejlighed i nybyggeriet. For husstande med børn i indtægtsgrupper op til 30.000 kr. vil der også blive tale om en forbedring. Medregnet fordelagtige aftrappingsregler for pensionister anslås den årlige merudgift at blive 15-20 mill. kr. Det radikale venstre mener, at boligsikringen er et så væsentligt socialt bidrag på boligområdet, at vi, i hvert fald indtil vi er blevet overbevist om, at der findes bedre metoder, ønsker boligsikringen bibeholdt, og vi kan give tilslutning til de forbedringer, som lovforslaget indeholder.

Jeg skal slutte med endnu en gang at betone, at vi i det radikale venstre er villige til at drøfte ændringer i disse tre lovforslag, når den økonomiske nødvendighed, vi er stillet over for, respekteres.

Arne Larsen: De lovforslag, vi i dag behandler, blev fremsat den 13. marts, og i sin fremsættelsestale sagde boligministeren (folketingets forhandlinger 1969-70, sp. 4248):

„Siden 1967 har udviklingen imidlertid været en sådan, at det nu må erkendes, at denne lovgivning ikke har ført og næppe vil føre til en normalisering i det forventede omfang. Tværtimod synes afstanden mellem de 2 lejeniveauer at blive stadig større.“

Det må da vist kaldes en falliterklæring, som har vasket sig. Her indrømmes tydeligt og klart, at boligforliget af 1966 4 år efter